

обади повече. Седнахъ нѣкъде въ стаята и сѣтихъ за прѣвъ пѣть въ живота си, сълзи на очитѣ.

Азъ плачехъ. Оплаквахъ. Нека Богъ просвѣтли разума ми, но съ този, който имамъ, азъ разбрахъ станалото: Храбъръ бѣше починалъ. Смъртъта дишаше въ стаята.

Ако Храбъръ е поелъ последенъ дѣхъ съ разкаяние за постѣпката си — да бѣде свето името му! Съ тая надежда ще порѣчамъ днесъ некролози, а презъ нощъта ще ги разлепя самъ, безъ да мисля, че той е недостойникъ. Сжщата нощъ ще замина. Не искамъ да ми благодарятъ. Точка.

Прости ме, Лао-Це, че толкова грижи отдадохъ за другитѣ. Ти знаешъ, всичко мое ти принадлежи

Мартъ.

Трѣбаше да дойда въ тая страна, за да разбера работи, които не бѣхъ чувалъ.

Предъ американцитѣ моитѣ руси коси минаватъ за черни, очитѣ ми — кафяви, а беднитѣ крака, които ги нѣмамъ никакви, тѣзи чудаци ги намиратъ здрави и силни на мене, както у всички хора.

Едно само не знамъ: дали това е нѣкаква особеностъ на наемодателитѣ, или на цѣлия народъ.

За сега тази смѣшна история ми разиграватъ само такива хора.

Бѣхъ вече при трима. Следъ като наема стая явява се нужда да попълвамъ нѣкакви листове. Въ отдѣла за моята външностъ на чистъ английски езикъ и тритѣ пѣти азъ писахъ: възраст 34 г.; ръстъ нискъ; лице жгловато; коси руси; очи сиви.